

ESZKORT

Már gyermekkoromban feltűnési viszketegségben szenvedtem. Szüleimtől méltánytalanul kevés figyelmet kaptam, valószínűleg ezt kompenzáltam ezen a módon. Egy alkalommal például fenyegető levelet hamisítottam, s elküldtem magamnak ajánlott küldeményként. Tettetett ijedelemmel rohantam apámhoz a borítékkal. Ő azonban rögtön felismerte a kézírásomat. Előkerült a nadrágszűj, és aznap este tévét se nézhettem. De a megalázó büntetés is elégedettséggel töltött el engem, hiszen elértem, hogy rám figyeljenek.

Exhibicionizmusom hosszú évekkel később szelídebb formát öltött. Naponta órákat töltöttem azzal, hogy a világhálót böngészttem. Kevésbé ismert történelmi tényekre vadásztam, melyekről feltételeztem, hogy számot tartanak a közérdeklődésre. Első monográfiám a szabadságharc utáni megtorlás első számú felelőseként számontartott Haynau táborszernagy unokaöccséről szólt, akiről kevesen tudták, hogy a honvédseregben szolgált. A könyv rögtön megjelenése után a hazai bestseller-lista élére ugrott, ismeretterjesztő művektől szokatlan módon. Felolvasóestek keretében bejártam az egész országot. Kiadóm vezetője pedig nem is titkolta, hogy várja tőlem az újabb meglepetést.

Amikor Kábiz molla történetére rábukkantam, azonnal éreztem, hogy ezúttal darázsészekbe nyúlok. Éppen menekülthullám árasztotta el Európát, melynek következtében a kontinensen szignifikánsan megnőtt a muzulmánellenesség. Szenzációt szimatoltam, ezért folytattam a kutatást. A fellelt dokumentumokból egy középkori Justizmord képe rajzolódott ki előttem. Kábiz molla perére mindössze egy évvel a mohácsi csata után került sor a szultáni székvárosban. A muzulmán jogtudós a Koránból kiindulva igyekezett bizonyítani Jézus elsőségét a próféták között. Tanítása szerint a Názáreti erényesség tekintetében Mohamed prófétát is megelőzte. Hitvita következett, melyet Törvényhozó Szulejmán egy paraván mögött hallgatott végig. Mihelyt meggyőződött róla, hogy vitapartneri nem tudják megingatni Kábiz mollát, a szultán elrendelte annak kivégzését.

Az isztambuli reptéren éppen akkor szólalt meg a telefonom, amikor a vámmentes üzletben kislányomnak édességet vásároltam maradék lírámon. Néhány adatnak még utánanézttem az egyik ottani levéltárban, és

vártam a hazafelé tartó gép indulását. A kéziratot egyébként csaknem teljesen befejeztem. A telefon kijelzőjén a kiadóvezető, Bokody neve villogott.

– Balázs, megszerveztem egy találkozót egy külföldi kiadó magyarországi képviselőjével! – tért rá a lényegre köszönés nélkül. – A helyszínt és az időpontot megírom sms-ben. Jobb benyomást tennél a fazonra, ha elhoznád a nejedet is...

Amikor megismertem Bokodyt, ragaszkodott hozzá, hogy tegeződjünk. Hasztalanul tiltakoztam a bizalmaskodó megszólítás ellen. Hamar kiderült, hogy előszeretettel kotorászik szerzőinek a múltjában. Persze hogy néhány hónap után belőlem is kihúzta magánéletem bizonyos részleteit.

– Tudod, hogy a nejem lelépett öt éve! – fakadtam ki ingerülten.

– Tudom, persze, hogy tudom! – a vonal túlsó végén idétlen vihogás hallatszott. – Figyelj, megállapodtam egy nővel, aki eszkortot is vállal... Ő lesz a feleséged! – megint kuncogás. – Velünk fog érkezni. Ha akarsz, a találkozó után szobára is viheted... a kiadó fizeti!

– Mi szükség van erre? – tettem egy próbálkozást.

– Nem érdekel a nyomorod, Balázs! – vágta rá Bokody, és bontotta a vonalat.

Hazafelé a repülőgép fedélzetén a kiadóvezető különös ötletén tűnődtem. Még csak a Boszporusz fölött jártunk, amikor megállapítottam, hogy feleségem, Diána eltűnése óta nem volt nő az életemben. Közös hálószobánkat öt éve kulcsra zártam, magam pedig leköltöztem a nappaliba. Ha kislányom kíváncsiságtól hajtva könyörgött nekem, hadd nézzen szét az elhagyott helyiségben, mindig azzal szereltem le, hogy a múltba nem lehet visszamenni. Beteges ragaszkodásommal magyarázható, hogy nem indítottam el a válást rögtön, amint a nejem magamra hagyott a gyerekünkkel. És azt is tudtam már a gépen, hogy a prostituáltat nem engedem majd be a hajdani hitvesi ágyba.

Mentségeket kerestem volna Diána számára? Egzaltált, labilis nőszemély benyomását keltette bennem, amikor egy felolvasóestem végén odaóvakodott hozzám. Hamar kiderült, hogy erős személyiségem mágnesként vonzza, engem pedig szemének csillogása ejtett rabul. Rajongva mesélt olvasmányélményeiről, amikor viszont később a családjáról érdeklődtem, szűkszavúan felelgetett. Sohasem mutatott be a szüleinek, akik fél évvel később az esküvőnkön sem jelentek meg.

Már a második Bourbont is megrendeltem, amikor a találkozó helyszínél kiválasztott bárba egy öltönyös úr kíséretében megérkezett Bokody. Mosolyogva integetett, amint megpillantott. Az illemszabályoknak meg-

felelően mögöttük lépett a helyiségbe a nő. Nercbunda, szolid kosztüm, nyakában gyöngysor. Aztán összeakadt a tekintetünk, s úgy éreztem, mint-ha villanyáram futna végig rajtam. Az ő arcán is láttam a döbbenetet.

Diána volt.

Közel hajoltam hozzá, és megbeszélte szerepemnek megfelelően hideg csókot nyomtam az arcára. Megállapítottam, hogy ugyanazt a parfümöt használja, mint egykoron. Kezet szorítottam az idegen férfival is, aztán mindannyian leültünk az asztalhoz. Diánáról le nem vettem volna a szemem, ő pedig lesütötte az övét.

Szóval most kurtizán, aki igény szerint díszkíséretet is vállal. Eszembe jutott búcsúlevele, amit távozása után hagyott a gyerekünk ágya mellett. Megunta a pelenkázást, ennyit írt. Vonásai az eltelt idő alatt megkeményedtek. Féltreismerhettem annak idején. Nem gyenge ő. Nyilván kiválóan megáll a lábán e kétmilliós nagyvárosban. Megcsikordultak a fogaim.

Az öltönyös férfi szavai térítettek magamhoz. Emigráns magyar lehetett, kellemetlenül raccsolt.

– A fundamentalisták fel fognak háborodni ugyan, mert ön egy eretneket népszerűsít! – mosolygott rám. – De ez csak növeli majd az eladott példányszámot...

Szavai nyomán kapizsgálni kezdtem, mekkora bajba keveredhetek. Ezt bizony nem vettem korábban számításba. Eszembe jutott a *Sátáni versek* írója, aki évekig rejtekhelyen volt kénytelen élni, s testőrök nélkül ki sem léphetett az utcára. A lányomra gondoltam, akinek miattam nem lesz gondtalan gyerekkora. Egyszeriben előtört a jeges rémület.

– Várjunk csak! – vágtam a külföldi kiadó képviselőjének szavába. – Azt akarja mondani, hogy tegyem kockára a családom biztonságát?

Az idegen meghökkent. Kinyitotta a száját, de Diána megelőzte.

– Kedvesem! – nézett nejem váratlanul a szemembe –, ekkora lehetőséget nem szabad kihagyni...

Öt éve megunta a pelenkázást, most pedig a lánya életével játszik. Belém villant, hogy papíron még a feleségem.

– Drágám! – nyomtam meg a szót –, elfelejtetted, hogy van egy lányunk!

Diánában bennrekedt a szó. Bokody elképedve nézett hol a nőre, hol rám. Megsejthette, hogy ezúttal őszintén beszélünk. Az öltönyös úr órájára nézett, és felállt az asztaltól.

– Ezt beszéljék át alaposan! – mosolygott le rám, s egy névjegykártyát csúsztatott a kezembe. – Ha döntöttek, várom a jelentkezését...

A férfiak távozása után úgy tettem, mintha Diána nem is létezne. Felhajtottam a Bourbont, összegyűrtém a névjegykártyát, és kértem a számlát. Amikor azonban karomon éreztem a nő érintését, hirtelen indulattal pofon vágtam. Öt év minden keserősége benne rejlett ebben a mozdulatban. Tudtam, hogy a vendégek mindannyian bennünket néznek, de most semmi sem érdekelt.

– Hasonlít rám? – böngött Diána, s egy zsebkendővel itatta fel az orrából szivárgó vért.

– Remélem, nem! – feleltem higgadtan, mert az elkövetett szörnyűség kimosta belőlem az indulatot.

– Állami gondozott voltam! Fogalmam sincs róla, mi az a szülői szeretet... – árulta el titkát szíjogva és már teljesen feleslegesen.

Amikor hazaértem, kislányom a tévé előtt aludt a nappaliban. Lekapcsoltam a készüléket, őt pedig bevitettem a szobájába. Óvatosan tettem le a megvetett ágyra. Betakartam, és lehetőleg megpuszítottam az arcát. Ez a csók nem volt hideg. Kicsit megszimatoztam a bőrét, mert az alvásnak is szaga van, akár a hóesésnek.

Még nem voltam álmos. Leheveredtem a nappaliban a kanapéra, és számot vettem az életemmel. A dohányzóasztalon ott feküdt tervezett könyvem kézírata. Hirtelen elhatározással felültem, annak rendje s módja szerint összetéptem a lapokat, a foszlányokkal pedig beterítettem a padlót. Egy év kitartó munkája veszett kárba. Ebben a pillanatban hiába kerestem magamban a feltűnési viszketegséget. A világ nem fog tudni Kábiz molláról, én viszont apaként viselkedem.

Nem voltam benne biztos, hogy helyesen cselekszem, de előkerestem a hálószoba kulcsát, és benyitottam az öt éve érintetlen helyiségbe. Odabent megint megcsapta orromat feleségem parfümjének illata, az emlékek megrohantak, s elsédültem. Ropogott a parkett a talpam alatt, ahogy tettem néhány tántorgó lépést. Ki kellett tárnom az ablakot, hogy kiszellőztessem a múltamat. Áradt be a szobába a téli hideg, s dideregve bámultam a gyűrött lepedőt, mely Diánával való utolsó szeretkezésem nyomait őrizte magacsul.

Másnap beadtam a válókeresetet.